

JOTIKA HERMSEN

TO CROSS-OVER THE FLOOD OF TROUBLE.

Soms hoor ik een woord of een zin die lang blijft hangen of van tijd tot tijd weer boven komt drijven. bv. to cross-over the flood of trouble.

'Noble people did cross-over the flood of trouble in the past, will cross-over the flood of trouble in the future and at present they are crossing-over the flood of trouble.'

Het was een 80+ monnik in Birma die ze uitsprak.

Hij sprak over transformeren, als een vorm van oversteken van het ene tijdperk naar het andere. Dingen door een andere bril zien of een andere betekenis geven. Hij sprak over bezittingen, over lichaam en geest.

Hoe je de tijdelijkheid kunt veranderen in iets blijvends. Hoe je bezittingen, lichaam en geest kunt behouden. Hoe je met trouble kunt dealen:

Met ademnood

Met angst

overbelasting, het virus.

Maar ook een vriend die zegt:

'Hier staat een wrak voor je. De dokter geeft me nog drie maanden. Kanker heeft zich uitgezaaid in heel mijn lichaam'.

Een vriendin zegt: 'Mijn moeder vraagt me soms wie ik ben?'

De stroom van narigheid zwelt aan en lijkt niet te stoppen.

Er zijn mensen die zeggen: 'Ik volg het nieuws niet meer, het is toch een en al ellende.'

Een ander zegt: 'Ik zit met veel lotgenoten naast Job op de mesthoop.'

En waar zit ik?

In gedachten ga ik terug naar Birma. Ik herinner me het refrein van de morgenoverdenking.

Vroeger hebben mensen de vloedgolf van narigheid overwonnen, en dit zal altijd weer gebeuren. Mensen zijn inventief en wijzigen hun strategie door zich op een ander onderdeel te richten.

Eerst gaat het over bezit, dan over lichaam en dan over geest.

Of we willen of niet we klampen ons vast aan bezit. Begeerte is de onderliggende drijfveer voor ons handelen.

Hoe dan ook als we onze bezittingen verliezen, ons huis in vlammen zien opgaan, als we failliet verklaard worden, onze baan verliezen of van huis en haard verdreven worden, dan zeggen we:

Gelukkig leven we nog, we hebben het er nog goed afgebracht. We kunnen nog weer iets opbouwen. Ons bezit zijn we kwijt, maar we hebben nog een lichaam en een geest.

En als we dan ons lichaam verliezen, door het virus geraakt of door kankercellen opgegeten wordt, of als we anderszins aftakelen of kleiner groeien en bedlegerig worden zeggen we:

'Maar ik ben nog helder. Mijn geest is nog intact.' Het is niet ongewoon om een commentaar te horen als dit: 'Mijn Oma 92: fysiek kan ze niet veel meer, maar geestelijk, mentaal is ze nog helder.' We zijn trots op zo'n oma, want ze is nog goed bij d'r hoofd.

Maar dan op een dag vraag je aan je dochter: wie ben jij? Je weet niet meer welke dag of datum het is, of het morgen of avond is.

Bezit verliezen, je lichaam verliezen, je geest verliezen en bij de dood uiteindelijk alles verliezen. Mijn broer zei: 'Ook de sterkste bomen worden geveld.'

De oude monnik in zijn broze lichaam blijft me bij. Ik hoor de echo van zijn woorden:

'Als je bezit hebt, maak het tot een blijvend bezit.' Dit klinkt op zijn minst tegenstrijdig. Is er dan iets om vast te houden? Is er iets blijvends?

'Gebruik je bezit om ervan te delen.'

'Delen is heilzaam. Delen geeft je een rijkdom die je niet kunt verliezen.' Gebruik je bezit om het te transformeren tot een blijvend iets. Verzilver je bezit in iets wat duurzaam is. Ja, maar hoe doe je dat?

'Wees vrijgevig en je bezit breidt zich uit tot voorbij grenzen van tijd en ruimte.' Nee, je kunt het niet pakken, het is niet vast te pakken of in te pakken, het is geen goud of zilver, het is van een andere orde.

Zo ook met je lichaam. Je lichaam dat aftakelt en onherroepelijk vergaat.

Gebruik het om te dienen. Gebruik je mond om te beschermen, je oren om te luisteren en je armen om te ontvangen. Je lichaam vertegenwoordigt een rijkdom, die blijvend is als je er goeie dingen mee doet. Bestuur het niet met brute kracht, maar met mildheid en geduldige discipline.

Nee, het neemt de stramheid niet weg, en het zal uit elkaar vallen, maar de transformatie is al geschied: je goede daden zullen je verwelkomen als je aankomt op de andere oever.

Op die manier zal ook de geest je niet in de steek laten. Want de vrucht van goedheid is blijvend. Als je aardse huis in elkaar zakt, en je niet meer weet wie je dochter is, zijn er de vruchten van liefdevolle gedachten, van mededogen en vrijgevigheid, van wijsheid en zuiver zien, die je helpen de vloedgolf van het leven over te steken.

Dan wordt het stil...

De broze glimlach van de monnik komt uit een andere wereld. Zijn woorden ook. Ik durf ze niet te herhalen. Toch komen ze telkens terug, alsof er een deur op een kier staat, ze geven uitzicht op iets anders.

Op samen misschien, op delen en dienen misschien? Op inzicht misschien? Op een plek voorbij vergankelijkheid en oncontroleerbaarheid, op een leegte van blijvende volheid misschien? The deathless state. Waar geen dood en verdriet meer is. Uitzicht op een andere wereld, die ver weg lijkt, maar toch vlakbij is, die we hier kunnen vinden misschien? Of maken?

Ik wens ons een goed kompas en veel vertrouwen bij het oversteken van de vloedgolf van het leven.